

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. január 18.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

KIÚT A HITETLENSÉGBŐL

Alapige: Lukács 2,8-20

Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. Az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik:

„Ne féljeteK, íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz. Üdvözítő született ma nektek, az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.” És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeség az isteni jóakarathoz.”

Amikor elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg, hogyan is történt mindez, amiről üzent nekünk az Úr.”

Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte és a szívében forgatta. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy hallottak és láttak, ahogyan ő megüzente nekik.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, hálásan köszönjük ezt a csendes vasárnap estét. Köszönjük azt a csodát, hogy te, a világmindenség alkotója és fenntartója, szóba állsz velünk.

Megvalljuk bűnbánattal, hogy sajnos így van, ahogy énekeltük: sokszor nem figyeltünk rád. Úgy tettünk, mintha figyelnénk, de már előre tudtuk, hogy mit fogunk cselekedni. Nem zavart minket az, hogy mi a te akaratod és mit mondtál nekünk. Isten, légy irgalmas nekünk, bűnösöknek.

Megvalljuk, hogy erre is volt példa, hogy mondtuk a szép imát, s közben egészen másutt járt az eszünk, utána pedig hozzád méltatlan dolgokat cselekedtünk.

Köszönjük, hogy még tart a te türelmed. Így könyörgünk szabadításodért. Szabadíts meg minket mindentől, ami altat, lehúz, befed, ami megbénít, ami tőled távol tart, és szabadíts fel minket arra, hogy örömmel, önként engedelmeskedjünk neked.

Kérünk, ajándékozz meg most is olyan igével, ami a te szádból származik, és amivel elvégzed bennünk azt, aminek most van az ideje.
Ámen.

Igehirdetés

Még csak néhány hete annak, hogy olvastuk a Bibliában a karácsonyi történeteket. Amikor a pásztorokról szóló részen gondolkoztam, újra egészen világos lett számomra, hogy ezen az úton akar Isten végigvezetni mindnyájunkat, amelyen karácsonykor a pásztorok végigmentek. Éppen ezért ez az ige és amit mondani szeretnék ma este, nem kötődik karácsonyhoz, hanem életünk minden napjára érvényes.

Mi volt az az út, amelyen Isten vezette ezeket a derék embereket? Három állomása volt: 1. hallottak Jézusról az angyaloktól, 2. elmentek Jézushoz, 3. visszatértek Jézussal. A magyarban a szó első szótagját szoktuk általában hangsúlyozni, itt most kivételesen nyomjuk meg a végét is, mert ezek a ragok prédikálnak ma nekünk: hallottak Jézusról, elmentek Jézushoz, és visszatértek Jézussal.

Mielőtt azonban erről részletesebben szólok, szeretnék rámutatni két olyan tévedésre, amivel gyakran találkozunk, és ha lehet, jó lenne oszlatni ezeket a téves gondolatokat.

a) Az egyik az, amit különösen nagyon elfoglalt emberek szoktak mondani, hogy ki ér rá effélékről elmélkedni? Nem tudjuk, mi történt

ott karácsonykor, volt-e az egyáltalán, megtörtént-e, ami itt le van írva, s mi közünk nekünk ehhez? Egy elfoglalt embernek minden órája ki van töltve: meg kell keresni a kenyeret, karrierépítés, családi gondok, egészségügyi problémák — ki sem látszunk a tennivalóból, a bajokból. Valaki így mondta: ha valakinek az a hobbija, hogy természetfeletti dolgokkal foglalkozzék, ám tegye, én azonban aktív ember vagyok, nem érek rá.

Csakhogy az a helyzet, hogy az aktív emberek is meg szoktak halni. És ha valaki nagyon aktív, a munkáján kívül semmire nem ér rá, még inkább fenyegeti a hirtelen halál veszélye. És mi lesz utána? Valóban az a felelős, jól képzett, modernül gondolkodó ember, aki soha nem foglalkozik azzal, hogy mi lesz utána? Amit a Biblia erről mond, az nem fenyegetés, az bátorítás arra, hogy nézzünk szembe a valósággal, és idejében készüljünk fel valamire, ami biztos, hogy bekövetkezik mindannyiunk életében. Nem a mi vélekedésünktől függ, hogy van utána valami, vagy nincs. Ezt Isten világosan megmondta, hogy a halál a földi életünk után kettőspont: folytatása következik. A folytatás már nem szakasz, mint ez a mi földi életünk, hanem félegyenes: kezdete van, de vége nem lesz. Az örökkévalóságba fut bele. Nem mindegy, hogy hol és hogyan tölti valaki az örökkévalóságot.

Mi mindnyájan Isten nélkül indulunk el a földi élet útján. Ha menet közben nem találunk vissza a mi mennyei Atyánkhoz, akkor nélküle kell eltöltenünk az örökkévalóságot. Ezt a néhány évtizedet is — meg is látszik rajta, amit nélküle töltünk —, de azt is, ami utána következik. Ezért nem luxus az, hogy effélékről gondolkozzunk, hogy néha megszólaljon a Szentírásnak erre vonatkozó tanítása is, hanem ez a szó szoros értelmében életkérdés mindannyiunknak. Persze nemcsak azt kell emlegetni, ami majd utána lesz. Ezt a néhány évet, évtizedet is egészen másként töltjük el az élő Istennel való közösségben, benne vetett hittel — mint e nélkül.

b) A másik, amit megemlítek itt az elején, hogy pontosan ez az egyik fontos kérdés: mit értünk az élő Istenbe vetett hiten? Annyi mindenfélét, sok badarságot, ide nem való dolgot gondolnak emberek. Néhány példát mondok.

A minap valaki félrehív, és mint aki be akar avatni egy titokba, előadja egy most készülő csalását. Közben huncutul mosolyog rám, a végén fölfelé mutat, és azt mondja: remélem, hogy az Odafelvaló nem néz oda majd akkor. Odafelvaló? Vajon kire gondolt? Ha az élő Isten-

re, akkor egy sor tévedés húzódik meg a mondata mögött. Mert az élő Isten nem a felhők felett székel. Az élő Isten mindig odanéz. A Biblia ezt különösen hangsúlyozza, hogy az Ő tekintete át meg átjárja a világot. Semmi nem történhet a háta mögött, tudta nélkül. Milyen istenkáromló gondolkodás ez, hogy remélem az Odafelvaló (ezt nem mondta, de majdnem ott van utána: ha egyáltalán létezik) akkor nem néz oda.

Aki szeretet filozofikusabban gondolkozni, az a „végső okról” beszél, amikor Istenre gondol. Hiszen mindennek, ami mozog, kell lennie egy mozgatójának, valamikor, valaki vagy valami beindította ezt mozgást. Ez lenne Isten.

Másvalaki nem olyan régen boldogan újságolja, hogy őt tenyerén hordozza a gondviselés, mert eddig minden dolga sikerült, és minden bajtól megvédte.

Nem szeretek kötekedni, különösen nem ilyen szent dolgokkal, de kedvem lett volna megkérdeni: hogy lehet megismerkedni ezzel a gondviseléssel. Ennél kicsit több, amikor valaki azt mondja: a Gondviselő. A Biblia beszél a mindenható Isten gondviselő szeretetéről, de úgy, hogy Ő azt az ő örök bölcsessége és szeretete szerint tökéletes szabadságban végzi.

Ugyanilyen pogány gondolkodás az is, amikor valaki igyekszik megnyugtatni a másikat: én ugyan nem vagyok templomjáró, nem vagyok gyakorló vallásos, de szoktam imádkozni.

Most ezt miért mondja? Ez jó pont Isten előtt? Ha ilyenkor megkérdezi az ember, hogy mikor szoktál, és mit mondasz el imádságban? — általában zavarba jön az illető. Mert még ha igaz lenne is, hogy szokott imádkozni, az ilyen ember azt érti imádságon: ha megszorul, elmondja kéréseit Istennek. Isten pedig azért van, hogy azokat teljesítse. Semmi gond nincs, ő megmondja pontosan, mit tegyen Isten, néha még határidőt is szab. Ha Isten megteszi, akkor Ő a Jóisten. Ha nem teszi meg, vagy másként cselekszik, akkor öklét rázza: milyen Isten az, aki ilyeneket tesz?

Egyáltalán, hogy gondolják ezt az ilyen emberek, hogy ennyiből állna az Istennel való kapcsolatunk, hogy amikor nekem eszembe jut vagy szükségem van rá, akkor a megrendelést benyújtom Istennek? Én beszélek hozzá, szoktam imádkozni. — Tegyük fel, hogy igaz. És ha Ő akarna mondani nekem valamit? Az kit érdekel? Eszébe sem jut. Az meg végképp nem jut eszébe, hogy azt kérdezné: Uram, mit akarsz,

hogyan cselekedjem? Mert Isten nem arra való, hogy a mi kéréslistánkat teljesítse, hanem minket teremtett arra, hogy Őreá figyeljünk, neki engedelmeskedjünk, és Őt dicsőítsük. Pontosan fordítva működik a dolog: nem is tudunk mi helyesen imádkozni addig, amíg Ő meg nem szólalt, az Ő szavát komolyan nem vettük, és az el nem végezte bennünk a maga munkáját.

Nem sorolom tovább a szomorú példákat. Sok mindent értenek tehát emberek azon, hogy hinni Istenben. Ez tévedés, félhit, hiedelem, hiszékenység, de nem az a világosan meghatározott üdvözítő hit, amiről a Szentírás nekünk beszél. Mert a Szentírás arról beszél, amire ezek a pásztorok eljutottak az első karácsonykor: az élő Jézus Krisztussal való egészen személyes közösségről, amikor már nem az a kérdés, hogy Ő van vagy nincs, hanem az a kérdés, hogy elég közel kerültem-e hozzá, értem-e, amit Ő nekem mond, tudok-e örömmel beszélni róla másoknak is.

Ezért nézzük meg ma este, ha röviden is, hogy milyen úton vezetete végig Isten ezeket a pásztorokat. Azt mondtuk: hallottak Jézusról, elmentek Jézushoz és visszatértek Jézussal. — Aztán lesz még egy negyedik is a legvégén.

1. Hallottak Jézusról. Élték a maguk megszokott, sokszor nagyon szürke, egyhangú életét. Dolgoztak — azt olvastuk: még éjjel is vigyáztak a nyájukra. Éjt nappallá téve kellett dolgozniuk, mint ahogy sokszor nekünk is. Folyt az élet ott a sötétben. Egyszer csak az éjszaka kellős közepén nagy világosság támad, olyan, amelyet addig még nem láttak. Kiderül, hogy nemcsak ez a kicsi világ van, ami ott körülveszi őket, hanem van mennyország is. Ott meg léteznek angyalok. Azok meg közlekednek, és onnan hoztak valami üzenetet. Elhangzik az első karácsonyi prédikáció. Így olvastuk: „Ne féljete, nagy örömet hirdetek nektek: Szabadító született ma nektek, az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

Beteljesedtek Isten ígéretei? Hallatlan! Erre várnak évszázadok óta. Erről nekik is tudniuk kellett. Minden kisgyerek fejébe beleverték ezt. Tudni kellett, mit ígért meg a Mindenható az eljövendő Messiásról. Beteljesedett az ígélet. Isten cselekedett. Hogy mondta? Szabadító született. Óriási! Erre van szükségünk. Szabadulni a félelmekből, a kényszerességből, az önhittségből. Szabadulni a magam túlbecsüléséből vagy aláértékeléséből. Szabadulni olyan emlékektől, sérelmek-től, gondolatoktól, amelyekre többé nem akar emlékezni az ember,

de nem tudja azokat egészen elfelejteni. Szabadító született! És mit mondtak? „Nektek.” Személy szerint őket érinti Istennek ez a nagy szabadító cselekedete? Egy új szakasz kezdődhet el az életükben.

Meghallották tehát az evangéliumot. Mondjuk így profán nyelven: egy információ érkezett el hozzájuk, ami ha igaz, befolyásolja, sőt meghatározza az egész további életüket.

És nem hasonló helyzetben vagyunk mi is? Folyik a mi sokszor egyhangú, szürke életünk. Minden reggel megszólal a vekker vagy telefon. Minden reggel lényegében ugyanazt a kis reggelit elköltjük. Aztán megérkezünk — ha van munkahelyünk — ugyanazok közé, akikről már sok mindent tudunk — bár ne tudnánk. Este lényegében ugyanolyan körülmények közé érkezünk haza, és észre sem vesszük, hogy sötétben zajlik minden.

Nem látjuk Istent, ezért nem látjuk sokszor önmagunkat sem a valóságnak megfelelően. Nincs helyes önismeretünk. Nem látjuk egymást, ezért nem vagyunk tekintettel egymásra. Nekimegyünk egymásnak, összeütközünk. És ha egyszer világosság támad ebben a sötétben, vagyis akármilyen módon megszólít minket Isten az Ő igéjével; valaki elhív egy ilyen helyre, egy temetésen — ahova csak becsületből mentek el a munkatárs temetésére —, ha ott ige hangzott, megszólította Isten, beleakadt egy mondat az ilyen lelki sötétségben élő emberbe, elkezdett derengeni valami: nagyobb a világ, mint amennyit érzékelek, több az élet, mint ahogyan gondoltam. Lehet, hogy van Isten, és neki velem van valami terve, mert azt mondja: „nektek született”. Egyre nagyobb világosság támad az ilyen ember életében. Valami fontos információ érkezett meg hozzá, ami ha igaz, meghatározza a további életét.

De igaz-e? Ilyenkor általában megszólal az ember szívében ez. Mert itt ezek a pásztorok például arra is gondolhattak volna: nem hallucináltunk? Angyalokkal azelőtt ők sem találkoztak. Tényleg van angyal? Te is azt láttad? Igen. S mit hallottál? Én is azt hallottam. Akkor lehet, hogy ez igaz, de nem biztos. Erről meg kellene győződni, ebben egészen bizonyosaknak kell lennünk: eljött-e a Szabadító, hozzánk jött-e, velünk ezt akarja-e, amit az angyalok mondtak?

2) És itt jön a második állomás, amikor felkerekednek, és azon nyomban elmennek Betlehembe: hogy lássuk azt, amit mondott nekünk az Úr. Nem becsületesek? Én egy szóval sem ítélném el őket, hogy miért nem hitték el, hiszen ha angyal mondja, biztos, hogy igaz.

Én nem tudom, hogy igaz-e, annyiszor becsaptak. Annyi hamis reklám megtévesztett, félrevezetett — mit tudom én, mi történt ott pontosan. Menjünk el és győződjünk meg. Becsületes magatartás. Nem kezdenek tanakodni azon, hogy vajon ez elképzelhető-e vagy nem. Nem az ő képzelőerejük szab határt a valóságnak. Hanem elmennek, hogy meggyőződjenek.

Ez hiányzik sok olyan ember életéből, aki már hallotta az ígét, elvileg igazat is ad Istennek: ami a Bibliában van, biztos igaz. A legtöbb állítás igaz lehet. De ott vannak a kételyek is, meg ott vannak, a kérdőjelek. Ez nem baj. A fontos csak az, hogy a kérdőjel egyenesedjék ki, és legyen belőle felkiáltójel: valóban így igaz!

Nos, ők összekapják magukat és elmennek Betlehembe. Olyan szép ez a mondat, hogy „mindent úgy találtak, ahogy az angyal megmondta nekik”. Igaz az ige. Kétkedni szabad Isten ígésében, csak itt megállni nem becsületes dolog. Ha kétkedem, járjak a végére, és a végére lehet járni.

Aki ezt a betlehemi utat nem spórolja meg akár úgy, hogy utána-gondol, utánaolvas, beszélget, ellenőrzi, azt már Isten Szentlelke fogja meggyőzni, és teljes bizonyosságra jut. Mert minket erre a hitre akar elvezetni Isten. Amíg valaki csak azon gondolkozik, hogy vajon ami egy igehirdetésben elhangzott — itt az angyalok végül is igehirdetést mondtak — az igaz vagy nem, addig legjobb esetben is odáig jut el, hogy tudja már, hogy *mit* hisz.

Miután elmentek Betlehembe, látták a megszületett Jézus Krisztust, a Szentlélek világossá tette számukra, hogy kit látnak ott, akkor ők már nemcsak odáig jutottak el, hogy mit hisznek, hanem tudták, hogy *kiben* hisznek. És ez sokkal több. Minket erre akar elvezetni Isten.

Lehet, hogy valaki sok mindent olvasott arról, hogy milyen egy jó házasság, ezt hasznos dolog tudni. De ennél sokkal több az, ha elmondhatom, hogy Istentől kaptam egy áldott feleséget, bízom benne, és kölcsönösen nagyon szeretjük egymást. Nemcsak, hogy mit hiszek, mert ezt mondták, hanem, hogy *kiben* hiszek.

Olyan gyönyörűen fejezi ezt ki az a kérdés és felelet, amit már könyv nélkül is tudnak a testvérek, oly sokszor elhangzott erről a szószékről: A Heidelbergi Káté 21. kérdése: Mi az igaz hit? „Nemcsak az a biztos ismeret, melynél fogva igaznak tartom mindazt, amit Isten az Ő ígésében kijelentett, hanem az a szívbeli bizalom is, hogy Is-

ten nemcsak másoknak, hanem nekem is bűnbocsánatot, megigazulást és örök üdvösséget készített, egyedül Jézus érdeméért.”

Az infóval kezdődik, érkezett egy hír, egy jó hír, egy evangélium. Ez fontos. De aki veszi a fáradságot, hogy utánagondol, mélyre engedi magában, bensővé válik, engedi, hogy Isten Szentlelke meggyőzze, az már nemcsak *mit* hisz, hanem *kiben* hisz. Az az élő Jézus Krisztussal kerül olyan szoros lelki közösségbe, ami bearanyozza az életét akkor is, ha tele van gondokkal, nehézségekkel, és ez a közösség nem múlik el soha. Egyre mélyebb és gazdagabb lesz.

Nekem olyan mély fájdalmat okoz az, (de ez magánügy, hogy mi okoz fájdalmat), hogy több olyan drága ismerősöm van, akiket tisztellek, szeretek, akik akár ebben a templomban, vagy valahol másutt évek óta hallgatják ezt az információt, az Isten tetteiről, Jézus Krisztusról szóló igehirdetést, és még mindig csak ott tartanak, hogy jó esetben el tudják mondani, mit hisznek. De nem tudják elmondani, hogy ki az a Krisztus, mit jelent Ő nekem, hogy kerültem vele személyes kapcsolatba, hogyan mélyül ez a kapcsolat, s milyen öröm az, hogy ápolhatom. Nem ettől mélyül, hogy én ápolom, hanem Ő tart engem. Mint amikor valaki a szerelmeséről vagy szeretett házastársáról tud lelkenedezni. Nincs ilyen személyes kapcsolatuk. Ez azt jelenti: nincs üdvösségük. Vannak ismeretek a fejükben, de a szívük, egész lényük, egész életük még nem azé a Szabadítóé, aki pedig „nektek született”, és azért jött, hogy ilyen közösségbe kerüljünk vele.

Hogyan juthat el ma valaki Jézushoz? Sosem érjük be az ilyen megfoghatatlan, kegyes mondatokkal: testvér, menj el az Úr Jézushoz, és akkor ilyen hited lesz. Mit csináljak?

Mindenekelőtt azt említem, ha valaki komolyan el akar menni, akár már ma este, Jézushoz, és utána akar járni, hogy amit hallott, az igaz-e, szólítsa meg Őt. Itt ülnek közöttünk sokan, akik még sosem beszéltek Jézussal. Talán ki sem ejtették az Ő szent nevét. Hanem az Odafelvaló, a Gondviselés, Gondviselő — na de az a Jézus Krisztus, akit az Atya énrtem és énhozzám küldött, mondjam már ki a nevét szent tisztelettel. Szólítsam meg. És mit mondjak neki? Csak őszintén érdemes beszélni. És az itt mit jelent? Mondjam meg neki, hogy eddig miért nem szólítottam meg. Ez ilyen egyszerű.

És már a közepében vagyok a dolgoknak, mert egy mulasztásomról van szó: Valami olyat vallok meg, amire bocsánatot kell kérni, és a bűnbánat mindig közel visz Őhozzá. Mert érvényes feloldozást, bo-

csánatot csak Ő tud adni. És észre sem veszi az ilyen ember, hogy már kialakul egy párbeszéd. Nemcsak ő mondja a magáét, hanem olyan gondolatokat és indításokat kap, amiket csak így kaphatott, ebben a közösségben, és elkezdődik egy ilyen élő, működő, lelki kapcsolat az élő Krisztussal, és el tudja mondani, hogy kiben hisz. És beleárad az életébe sok mennyei erő. Kap tőle sok olyan értéket, amivel másokat is tud gazdagítani.

Sorolhatnánk még, de ezt már ti is el tudjátok mondani, hogy keresse a hívőkkel való kapcsolatot, mert Jézus azt mondta: Ahol ketten vagy hárman az Ő nevében jönnek össze, ott van közöttük. Aztán ott lehet találkozni, ahol az Ő kicsinyei bajban vannak, és az ember valamit segít. Lehet találkozni az igében, ha már valaki ilyen hittel megszólította Jézust, egyszerre kinyílik a Biblia is. Már nemcsak az általános műveltséghez hozzátartozó ismeretanyag lesz, hanem az én drága Megváltóm, s mivel Ő mondta, alázatosan szabad kimondani: az én nagy Barátom beszél velem. Mit mondott? És egyszerre személyessé, meggyőzővé válik.

Hadd kérdezzem meg: mi az akadályja annak, hogy akár ma valaki, aki eddig ezt nem tette, megtegye? Isten Szentlelke le tudja győzni ezt az akadályt. Ne érzük be ennél kevesebbel.

3) A pásztorok tehát hallottak Jézusról, elmentek Jézushoz, ott meggyőződtek arról, hogy minden igaz, amit hallottak, és amikor visszafelé mennek, egészen más emberekké válnak. Honnan tudjuk ezt? Le van írva: visszafelé hangosan dicsérik és magasztalják Istent, és elhirdetik másoknak is, hogy igaz ám az ige: tényleg úgy találtuk, ahogy megmondta az angyal. Ez már a Szentlélek munkája. Ez azért is meglepő, mert azt mondják, hogy ebben az időben a pásztorok nagyon megvetettek voltak, a társadalom peremére szorították őket. Pásztor például nem tanúskodhatott bíróság előtt, mert az nem teljes értékű ember. Éppen ezért is, hallgatók lettek. Tele voltak gátlással.

Amikor visszafelé mennek, hangosan dicsérik az Istent, hangosan elhirdetik azt, amit csak ők tudtak akkor. Olyan mondanivalójuk volt, ami másnak akkor nem volt, hogy Isten ígérete beteljesedett. Ami ígét hallottunk, az igaz. Ti is meggyőződhetek róla. Ki voltak cserélve teljesen. Más emberként mentek visszafelé.

— Ugyanaz történt velük itt karácsonykor, ami Jézus feltámadása után a két emmausi tanítvánnyal. Ugyanezen az úton vezette őket is Isten, és ugyanezen az úton vezet ma is mindnyájunkat. Ők is először

hallották az igét, Jézus Bibliát magyarázott nekik, miközben Jeruzsálemből Emmausba gyalogoltak, de ez még túl sokat nem jelentett. Később lett ennek jelentősége, amikor meg is értették. Hallották az igét. Amikor behívták Jézust, felismerték, hogy Ő a feltámadott Krisztus. Ott, abban a vele való személyes találkozásban megfordult az életük. Jézus akkor eltűnt, de ők nem siratják, hova lett, mert átélik, hogy lelki módon ott maradt velük. Minden egyeztetés, megbeszélés nélkül mind a ketten ugyanarra gondolnak: menjünk vissza és mondjuk el a jeruzsálemieknek. Mert azok kétségbe vannak esve, hogy megölték a mi Megváltónkat. Mi most már tudjuk, hogy feltámadott. És mikor menjünk vissza? Most. No de most jöttünk meg onnan? 15 km-t gyalogoltunk. És, kit érdekel? Ennek az örömhírnek minél előbb oda kell érkeznie.

Egyszerre az örömhír lesz a fontos, a többiek lesznek fontosak. Nem számít az áldozat. Az ilyen ember észre sem veszi, hogy ha áldozatot hoz azért, hogy amit ő átélt és megtapasztalt, az másoknak is kincse legyen, és gazdagítsa az életét. Ki vannak cserélve.

Az a két ember odafelé lógó orral, búval bélelten állandóan arról beszélt, hogy mit tettek a gonoszok Jézussal. Emiatt nekünk nincs reménységünk. Csalódtunk — és így tovább. Maguk körül forognak. Utána meg Jézus lesz a legfontosabb, és a többiek. Ugyanez történt ezekkel a pásztorokkal.

Ugyanez történhet velünk is. Nem luxus az, hogy ma is otthon hagytunk sok mindent, és eljöttünk ide. Hallgassuk az igét és olvassuk, amikor csak lehet, mert ezzel kezdődik: újabb és újabb információkat ad nekünk Isten önmagáról, az Ő tetteiről és velünk kapcsolatos terveiről. Szabaduljunk meg mindenféle hitetlenségtől, félhitből, hiedelemből. Van neve a mi Urunknak: szabad Őt úgy szólítani, és meg lehet Őt ismerni. Nem kell nekünk Odafelvalóról meg gondviselésről szavalnunk.

Ez a három állomás nagyon fontos: komolyan venni, befogadni az igét. Utánajárni, engedni, hogy elmélyüljön, Isten Szentlelke meggyőzőn minket. Szólítsuk meg az Úr Jézust. És ez már mindenestől az Ő munkája: egy olyan nagy változás megy végbe az ilyen emberben, hogy miközben a körülményei maradnak a régiak, ő egészen új lesz, és Isten kezében lesz használható eszköz. Az ilyen ember tud azután Jézusért élni.

Ez a negyedik, amit említettem: Aki hallott Jézusról, aki elment Jézushoz, aki ővele tér vissza és éli tovább már az új életet, az tud Jé-

zusért élni, és ez mindig azt is jelenti, hogy Jézusért szenvedni. Mert aki nem ebből a világból való, hanem onnan felülről született, azt ez a világ nem viseli el. Erről Jézus részletesen beszél, most nem részletezem ezt, de nagy kiváltságuk az ilyen embereknek, ha akármi áldozatot hozhatnak az ő Megváltójukért.

Jézus bemutatta a bűnért való áldozatot a kereszten mindnyájunkért. Aki Ővele találkozott, az elkezdte a hálaáldozat bemutatását mindazért, amit tőle kapott. Egész élete egyetlen csendes hálaáldozat, jó illatú áldozat lesz.

Ha valaki csakugyan meg akarja szólítani a mi Urunk Jézus Krisztust, úgy magában, szavak nélkül mondja el neki azt, ami éppen most van a szívében.

Imádkozzunk!

Megváltó Urunk, Jézus Krisztus, köszönjük, hogy te hallottad most elmondott imádságunkat.

Köszönjük, hogy te tudod mozgásba hozni a mi pangó életünket.

Köszönjük, hogy láthattuk, milyen az, amikor anélkül, hogy te mondtad volna ezeknek a pásztoroknak, maguktól elindultak.

Mi oly sok mindent tudunk már rólad, de talán még mindig nem találkoztunk veled.

Köszönjük, hogy nem nekünk kell megkeresnünk téged, te azért jöttél, hogy megkeresd és megtartsd, ami elveszett.

Könyörülj rajtunk, hogy ezek közé a megtalált tanítványaid közé tartozzunk.

Ámen.

680

Szent, győzedelmes élet

(812)

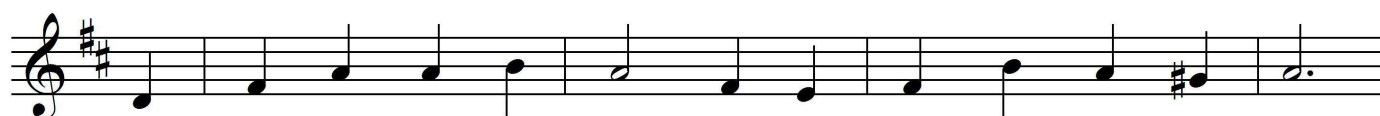
[?]

♪ Rettungsjubel, 1906

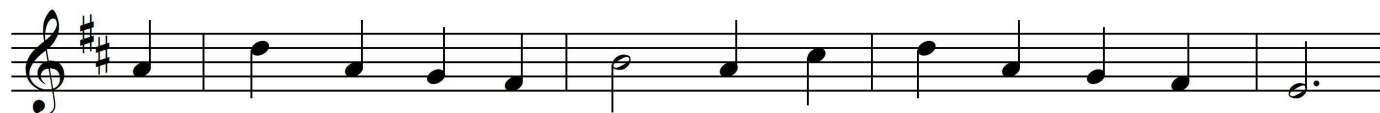
✂ Vargha Gyuláné (1863-1947)

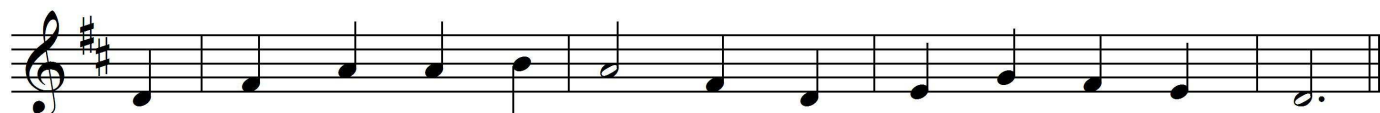
Szent, győ - ze - del - mes é - let, mely - ből e - rő - fa - kad,
De hogy le - hetsz te győz - tes, kit bűn tart fog - lya - úl?

Ez lé - gyen osz - tály - ré - szed e föl - dön már a - lant.
Ha té - ged is le - győz - het a győ - ze - del - mes Úr.

A bűnt az Úr le - győz - te, min - dent el - vé - ge - zett,
Csak ősz - sze - tör - ni en - gedd ke - vély, bű - nös szi - ved,

A harc már el van dől - ve, győz - tes lett a ke - reszt.
Az Úr ke - reszt - jét fel - vedd: s a győ - ze - lem ti - ed.

3. Ha szíved dalra gerjed, dicső egy dal lesz ez,
Mely von sok bűnös lelket az Úr keresztjéhez,
Amelynek zengzetétől az ellen megriad,
Mert abból ég felé tör győzedelmes öntudat.

4. A harc hevesebb egyre, közelg a nagy Király,
Ó, boldog, kit fegyverbe', ébren s talpon talál.
Légy kész elébe menni, álljad meg jól helyed,
Nem árthat annak semmi, akit az Úr szeret.